

SLADKÝ ŽIVOT



Sharon Kendricková
Pouštní
sokol

SHARON KENDRICKOVÁ

POUŠTNÍ SOKOL

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPLOVÁ

Milá čtenářko,

hned dvě třídílné série začínají tento měsíc. Ve Sladkém životě je to příběh nazvaný O čem slečna nemluví, na který v květnu naváže Nebezpečně návykové noci a v červnu Žena, na niž měl zapomenout. Hrdiny všech tří jsou bratři Marchettiové. Pokud podle jména soudíte, že to jsou opět Italové (o nich jsme si povídali minulý měsíc, vzpomínáte?), máte pravdu tak napůl. Oni jsou to totiž Italové i bratři taky jenom napůl. Nikosova maminka z knihy, kterou si můžete přečíst tenhle měsíc, je Řekyně. A matky jeho dvou bratrů jsou Arabka a Ruska. Všechny tři příběhy napsala Abby Greenová.

Druhou sérii zahajuje tento měsíc příběh ve Sladkém životě Duo s názvem Nevinná třicítka. Hlavní hrdinkou je nesmělá Ivy, která má dvě kamarádky, jejichž osudy budou popsány v knihách Proti jeho pravidlům (v květnu) a Jedna noc stačit nemůže! (v červenci). A všechny tři uspějí v náročné disciplíně, kterou ale moje hrdinky zvládají přímo bravurně – v krocení playboyů! A ještě bych Vám neměl zůstat dlužit jméno autorky. Všechny tři knihy napsala Melanie Milburneová.

Jak vidíte, máte se teď hned čtyři měsíce na co těšit... I když... proč jenom čtyři měsíce? Romantické a láskyplné příběhy Vám přece přináším každý měsíc. A nejenom v edicích Sladký život a Sladký život Duo!

*S láskou
Váš Harlequin*

Sharon Kendricková

POUŠTNÍ SOKOL



Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Sheikh's Royal Announcement

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Sharon Kendrick
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoli podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7742-6 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-7743-3 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-7744-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Okamžitě, jak Caitlin vstoupila do místnosti, pocítila závan nebezpečí. Visel ve vzduchu toho nóbl salonu jako už trochu vyčpělý parfém, byly jí nasáklé i sametové polštáře na honosných křeslech. Zamrazilo ji, protože to nebylo poprvé, co se jí něco takového stalo. Ten zvláštní, nedefinovatelný pocit, že ji někdo sleduje, že ji pronásledují cizí oči. V poslední době se už několikrát na ulici otočila a napůl očekávala, že za sebou uvidí někoho nebo něco neobvyklého – ale nic tam nebylo, a Caitlin si později vynadala, že je tak zbytečně nervózní.

A přesto ji teď kůže brněla podivným očekáváním, jak tam tak sama stála a rozhlížela se kolem sebe. Vysokými okny s ozdobnými sloupky bylo vidět ven do kvetoucí, ale zmoklé zahrady, jež se momentálně koupala v měkké záři podzimního slunce. Caitlin si popotáhla rukáv doma pleteného svetru a byla ráda, že si vzala teplé vlněné punčocháče, protože v těchto velkých, starých skotských hotelech bylo vždy vlhko, bez ohledu na to, jak luxusní byly. A tento rozhodně luxusní byl, soudě podle nóbl interiéru a poloze nad městem.

Přijela chvílku před jedenáctou, přesně, jak jí řekli, a byla zdvořilým manažerem s podivuhodně bezvýraznou tváří uvedena do zjevně nejpřepychovějšího

pokoje. Posledních deset minut tu se vzrůstající nervozitou čekala a v duchu přemítala, koho tu pro všechno na světě potká a co jí nabídnou.

Doufejme, že práci. Lépe řečeno „práci snů“, jak ji nadšeně informovala agentura – a přidala částku, která se dá obvykle vydělat tak leda v pohádce. A pokud to znělo příliš dobře na to, aby to byla pravda, tak ji to rozhodně neodradilo. Caitlin se musela postarat o jeden hladový krk a neměla žádnou rentu, aby se nemusela starat o budoucnost. Tak proč by neměla skočit po každé vzácné příležitosti, která jí přišla do cesty? Pro svobodnou matku z odlehlého skotského ostrova byla každá příležitost dost dobrá.

Právě si prohlížela dost depresivní malbu jelena na rozmazaném nafialovělém pozadí vřesoviště, když za sebou zaslechla zvuk otevírajících se dveří. Nasadila ten nejzdvořilejší úsměv a obrátila se ke svému možnému budoucímu zaměstnavateli – ale její úsměv se okamžitě vytratil, když spatřila muže, který za sebou právě zavřel těžké dveře. Měla pocit, že omdlí. Pak se jí zatočila hlava. Pak jí bylo znovu na omdlení.

Kádír Al Marara.

To přece nemůže být on.

Prosím, ať to není on.

Ale byl. Zcela určitě. Tu auru syrové mužské síly, která z té velké postavy před ní sálala, by si nikdy s ničím nemohla splést. Caitlin cítila, jak jí z tváří mizí krev, zatímco zírá na ten temný obličej, jenž ji pronásledoval ve snech už dlouhých pět let, bez ohledu na to, jak usilovně se snažila na něj nemyslet. Ale verze z masa a kostí byla ještě znepokojivější než ta představa, která se jí vkrádala do mysli, kdykoli to nejméně očekávala. A hlavou jí stále dokola kroužila jediná otázka.

Co tady dělá?

Na okamžik se nedokázala ani pohnout, tak velký byl pro ni šok, že ho znovu vidí. Srdce jí vynechalo pár úderů a až po chvíli si dovolila si ho trochu prohlédnout – muže, o němž si myslela, že ho už nikdy v životě neuvidí. Muže tak jiného než všichni ostatní, temně exotického a impozantního. Jeho tvář byla ta nejkrásnější, jakou kdy viděla, s tmavýma, jiskrnýma očima a zlatavou pletí, výrazným nosem i lícními kostmi, naznačujícími jeho urozený původ. A nyní přemýšlela, jak mohla být tak důvěřivá, tehdy když ho potkala poprvé. Jak mu mohla uvěřit, že je jen obyčejný obchodník, když jeho královský původ sálal z každé buňky jeho impozantního těla?

Už to ví? ptala se sama sebe v duchu. Ví, že má malého syna, který jako by mu z oka vypadl? A pokud ano, co udělá? Vtrhne znovu do jejího života a od základů ho změní, jak už to jednou udělal?

Zaplavil ji paralyzující strach. Nevěděla, co má říct nebo udělat, protože Kádírova přítomnost ji úplně rozhodila – a nejen proto, že ho tu nečekala. I proto, že vypadal tak... jiný než ten muž, s nímž strávila tenkrát tu krátkou chvíli v čase. Vlasy černé jako uhel měl pokryté sněhobílou tradiční *kefíjou*, jež jen ještě zdůraznila krásu jeho olivové pleti. A na sobě měl tradiční roucho. Splývavé, hedvábné roucho, které měkce halilo tvrdé kontury jeho svalnatého těla. Málem potřásla hlavou nad tou proměnou. Co se stalo s tím elegantním italským oblekem a hedvábnou košilí a kravatou v jasné kobaltové modři, kterou s nedbalou netrpělivostí odhodil na podlahu k jejím kalhotkám?

To byl jeho *převlek*, připomněla si hořce. Moderní, západní oblečení, které nosil, aby – nejspíš stejně jako nespočet ostatních žen jako ona – nedokázala uhodnout jeho pravou identitu. Pokud by byl oblečený takhle, když ho tehdy potkala, spěchala by tolik do

jeho náruče i jeho postele? Jenže na tuhle otázku odpověď znát nikdy nebude. Jejich oči se tenkrát setkaly a oba pocítili tu neuvěřitelně silnou vzájemnou přitažlivost. A její život se tím navždy změnil.

Neřekl jí, že je mocným pouštním vládcem. Neřekl jí spoustu věcí, věcí, které by jí bývaly naplnily hrůzou, kdyby se jí svěřil. Zjistila to všechno až později, když se ho pokusila vystopovat. Když zjistila, jaký blázen byla. A síla této vzpomínky jí teď umožnila potlačit strach a kousavý pocit viny, že to všechno mohla udělat jinak.

„Kádíre,“ pronesla tiše, a to jméno jí vyšlo ze rtů stejně lehce jako výdech. Znělo to téměř klidně – a tak jinak, než když ho vyslovila minule, kdy se celá třásla bezmocnou touhou. Olízla si rty, jak jí projela vlna nevolnosti.

Protože co když to opravdu ví? Co když objevil pravdu, kterou se tak usilovně snažila skrývat? Pomyslela na Camerona, který byl teď v bezpečí domova s Morag, a i pod tlustým svetrem se zachvěla a zařala tuby, aby se neroztřásla. Není snad její povinností zjistit, jaké má Kádír úmysly, než vůbec pomyslí na to, že by mu to řekla? Nebo to jen zbytečně protahuje, protože ví, že jakmile to udělá, nic už nebude jako dřív? Snažila se udržet chladný tón, jako žena, ke které se někdo zachoval tak ošklivě, jako on k ní. „Co tady proboha děláš?“

Kádír na Caitlininu otázku neodpověděl hned, ale on ani nemusí, protože on je král a může si dovolit nechat ostatní čekat. Je to nejmocnější král v oblasti Středního východu, nebo tak se to aspoň povídá. Vlastní rozsáhlé pozemky a luxusní paláce, jež mu mnozí závidí, stejně jako nespočet služebnictva a věrných pobočníků, kteří by přešli i přes žhavé uhlí, kdyby to jeho královské příkazy vyžadovaly. Až donedávna

by souhlasil se všemi, kdo si myslí, že poté, co zajistil trvalý mír ve své kdysi znesvářené zemi, má všechno, co by si král mohl jen přát.

A přesto...

Projel jím nával horka.

Přesto mu tato žena upřela to nejcennější, co jen může muž mít. Plod jeho beder a právoplatného dědice království, jemuž vládne. Upřela mu čtyři cenné roky života jeho syna. Čtyři roky, které už nikdy nehradí.

Nikdy necítil tak spalující hněv.

Ale nyní jí ho dá pocítit. Dobře věděl, že ovládnutí emocí je jediná zaručená cesta, jak zvítězit v podivné hře zvané život. Jelikož emoce je jen jiné slovo pro slabost a ničí muže stejně jako sexuální touha. Může ho přimět dělat věci, jež jsou pro něj jinak nepřijatelné. Věci, které ho mohou zavést do míst, kde být nechce, a to on si nemůže dovolit. Už nikdy. Celibát z něj udělal silného a mocného muže – proto teď ignoroval měkký odlesk slunce na Caitlininých vlasech, i bledost její pleti a jemné křivky a všechny ty vzpomínky na to, jaké to bylo, být ponořený hluboko do ní, cítit ji pod sebou. Umyslně zapomněl na to, že se s ní tehdy cítil silný a neporazitelný jako pouštní lev. Místo toho se rozhodl položit návnadu a nechat ji vejít přímo do pasti.

„Vypadáš překvapeně, že mě vidíš, Caitlin,“ poznamenal chladně.

Caitlin sraštila obočí. „To je slabé slovo. Samozřejmě, že jsem překvapená. Před pěti lety jsi bez jediného slova vysvětlení zmizel. Vyplížil ses ven uprostřed noci a teď se tu najednou bez varování objevíš...“ odpověděla bez známky emocí a dodala, jako by jí právě teď napadlo: „Jak jsi mě našel?“

Kádír pokrčil rameny. „Něco takového pro mě není problém.“

„Pro někoho jako jsi ty jistě ne,“ odsekla Caitlin s jasným obviněním v hlase.

„Pro někoho jako jsem já?“ podíval se na ni zpříma Kádír.

„Jsi král! Šejk! To jsi mi tehdy nějak pozapomněl sdělit!“

Kádír její rozzlobené obvinění ponechal bez odpovědi. Místo toho na ni dál upřeně hleděl s toutéž nevzrušenou zvědavostí. Jen ať se usvědčí vlastní slovy, pomyslel si hořce.

„Nechápu, proč ses tu tak náhle objevil,“ pokračovala Caitlin. „To má být nějaká léčka?“

„Léčka?“ zopakoval Kádír chladně, zatímco jeho hněv stoupal. Hraje si na neviňátko. Copak se tohle všechny ženy neučí už od kolébky? Mohlo by to vysvětlovat, proč jsou v tom tak zatraceně dobré?

Caitlin přikývla. „Přišla jsem sem, abych se setkala se svým eventuálním zaměstnavatelem.“

„S někým, koho neznáš?“

„Přesně tak.“

„S někým, koho neznáš,“ zopakoval Kádír, „a přesto jsi souhlasila s osobní schůzkou?“

Caitlin pootevřela rty, aby protestovala, jako by správně pochopila pokárání v jeho hlase. „No, ano. Proč bych neměla?“

„Přestože by to mohl být kdokoli? Řekni mi, Caitlin, často si dáváš schůzky s cizinci v hotelovém pokoji?“ Přimhouřil oči v náhlém záblesku opovržení. „I když pro tebe to není poprvé, že?“

Caitlininy bledé tváře se zbarvily do nachova. „Můžu říct totéž o tobě,“ odsekla. „Ale tohle nemělo být žádné romantické rande. Měla to být obchodní schůzka, zcela legitimní záležitost. Zařídila mi ji pracovní agentura a já musím využít každou příležitost najít si práci, protože náhodou potřebuju vydělat nějaké peníze.“ Zlostně na něj hleděla. „Možná je to něco,

co je pro tebe tak vzdálené, že to nedokážeš pochopit, ale mohu tě ujistit, že to rozhodně není žádný zločin.“

„Ne,“ procedil mezi zuby Kádír a cítil, že tuhle hru už dál hrát nedokáže – bez ohledu na to, jak moc byl v pokušení ji nechat, jak daleko ve svém předstírání dokáže zajít. Kolik lží by mu asi napovídala, než by z ní nakonec dostal pravdu. „Zločin je, že jsi přišla do jiného stavu, že jsi čekala moje dítě a nenamáhalas ses mi to říct. Že jsi před čtyřmi lety porodila mého syna, aniž bych o tom věděl – a já prošvihl všechny ty vzácné okamžiky jeho života až do teď. To je pořádný zločin, Caitlin.“

Caitlin se rozbušilo srdce tak silně, že měla chvíli pocit, že jí vyskočí z hrudi, ale přiměla se soustředit na fakta, a ne na tu bolest, jež ji zachvátila. On to ví! No samozřejmě. Proč jinak by byl tady? Na ni samotnou si nejspíš už od té noci, kdy ji svedl tím svým neodolatelným šarmem ani nevzpomněl. Vykradl se pryč v noci, když spala, a nenamáhal se s ní ani rozloučit. Pamatuje si, jak se vzbudila, napůl zamilovaná do muže, jemuž se tak absolutně oddala – a chvíli jí trvalo, než jí došlo, že po něm nezbylo víc než už zaschlé stopy na prostěradle. A až mnohem později, když zjistila, že čeká jeho dítě, pochopila, proč tak nutně potřeboval zmizet.

Žilami jí projel hněv.

A toho se držela. Vzpomínky na jeho zradu – a svou vlastní hloupost. Vědomí, že dovolila, aby se historie opakovala a ona se chovala jako hloupá husa. Teď už nedovolí, aby se něco takového stalo znovu, na to moc dobře znala trpké následky, jež by ji čekaly. Nedovolí tomuto muži, jakkoli mocný může být, aby jen tak vplul do jejího života a převzal nad ním kontrolu. Nepotřebuje jeho souhlas ani soucit. Musí být silná. Kvůli sobě i kvůli Cameronovi.

Už proto, že hned za hněvem přicházel i strach, co

by Kádír mohl udělat. Čeho všeho může být schopný, až zjistí, jak dlouho mu tají to, co nikdo na světě neví. Že šejk ze Xulhabi je otcem jejího syna.

„Snažila jsem se tě kontaktovat, Kádíre. Hned, jak jsem zjistila, že čekám tvoje dítě, jsem se tě pokusila najít. Napřed jsem nemohla uvěřit, když jsem zjistila, kdo doopravdy jsi, ale časem jsem se s tím smířila a pokračovala v hledání.“ Zavrtěla hlavou a cítila, jak se jí vlasy zhouply na zátylku. „A věř mi, pro běžného smrtelníka není snadné kontaktovat mocného vládce cizí země. Na každém kroku člověk naráží na problémy, které ho mají odradit.“

„Ale tys mě *nekontaktovala*, že ne, Caitlin?“ osočil ji Kádír. „Existují pobočníci a vyslanci, u kterých jsi mohla nechat vzkaz, ale nic takového jsi neudělala.“

„Ne. Protože jsem během svého hledání zjistila, co všechno jsi mi nějak zapomněl říct.“ Caitlin na chvíli zavřela oči a když je znovu otevřela, modlila se, aby na jejím obličejí nebylo vidět to strašné zoufalství, jež se jí tenkrát zmocnilo. „Neměl jsi žádné právo si se mnou tu noc něco začít,“ pokračovala hlasem, který se začínal chvět. „Nemluvím jen o tom, že ses ani nezmnínil o tom, že jsi šejk a dělal jsi ze sebe obyčejného smrtelníka, protože to možná byla nějaká hra, kterou jsi rád hrával. Možná tě vzrušuje, když ženy takhle obelháváš.“

„Ty budeš *mně* říkat něco o obelhávání?“

„Ne. Já mluvím o něčem jiném. O něčem daleko horším.“ Caitlin se nadechla a vzduch ji pátil v krku. Vůbec se k tomu nechtěla vracet, bylo to příliš bolestivé. Ten objev pro ni měl tehdy ještě další rozměr, byl jako temná ozvěna její vlastní minulosti. Připomínka, jak muži snadno podvádějí ženy. Pamatovala si ten pocit, že zklamala sama sebe, tu lítost, která ji zalila – spolu s uvědoměním, že přes všechnu vinu, kterou celé roky házela na svou mámu, možná nakonec vůbec

není lepší než ona. Každopádně se nechala úplně stejně ošálit.

„Protože jsi byl ženatý, že ano?“ vypálila na Kádíra nyní a teď se jí hlas třásl hanbou a hněvem a pocitem viny. „Měl jsi doma v paláci manželku, ale nenamáhal ses o tom zmínit té noci, kterou jsi strávil se mnou, že ne, Kádíre z Marary? Řekni, kolikrát jsi porušil manželský slib sexem s jinou ženou?“

DRUHÁ KAPITOLA

Kádír zíral na ženu, jejíž hořká slova se na něj právě vrhla jako roj rozzlobených včel, ale ani jedna z nich do něj nezabodla žihadlo, ani nezpůsobila sebemenší zachvění. To proto, že jakákoli lítost, kterou by možná mohl cítit, byla potlačena povahou jejího obvinění. Kádír stiskl rty. Proč se neдрží faktů? Proč prostě nepřizná svou část viny? Proč nepřizná, že se oba nechali unést vlnou vášně – jejich těla přemohla chemie tak silná, že se jí nedalo odolat, i když on se opravdu snažil.

Jenže ona z něj místo toho dělá obyčejného, stereotypního chlapa. Temného, zrádného šejka, jako z nějakého starého černobílého filmu. A co se týče toho, kolikrát se to v minulosti stalo... odpověď zní pouze jednou jedinkrát, s ní. Ale to jí rozhodně nehodlá sdělit, takovou radost jí neudělá. Už proto, že by se pak mohla domnívat, že je pro něj výjimečná.

„Prosila jsi mě, abych tě pomiloval. *Žadonila jsi o to*,“ zdůraznil nemilosrdně, a jeho vztek byl tak silný, že dokonce zjistil, že se mu líbí, jak zrudla. „Dobře víš, že to tak bylo. Chceš, abych ti připomněl, jaká slova jsi přesně použila, Caitlin?“

„Ne! To nechci... Nechci o té noci vůbec mluvit.“

Kádír na ni nehnutě shlížel. „No, možná že já chci. Možná si ji chci připomenout, minutu po minutě.“

Caitlin rychle sklopila zrak a zadívala se na své